

<http://www.vakarai.us/news/134/ARTICLE/3927/2008-06-20.html>

[Titulinis](#) > [Kultūra ir menas](#)

Ošo sekėjai: grupinis seksas, vedantis į dvasingumą?

06-20-08

**Mindaugas Peleckis, Vakarai.us
korespondentas**

Vienu kontroversiškiausių ir destruktiviausių pasaulyje Naujųjų religinių judėjimų (NRJ) vadinami Ošo sekėjai. Lietuvoje jie veikia Ošo meditacijos centro „Ojas“ pavadinimu.

Šio religinio judėjimo įkūrėjas – Rajneeshas Chandra Mohanas Jinas arba Osho (taip pat žinomas Bhagwano Shree Rajneesho vardu, 1931-1990), iš savo sekėjų užsidirbęs milijonus, nuteistas 10 metų lygtinai ir deportuotas iš JAV, kuriose sumanė pastatyti savo miestą.

Pirmoji Ošo meditacijos centrų buveinė – Poonos mieste Indijoje (įkurta 1969 metais).

Patys Ošo sekėjai teigia, kad jų pasaulyje yra dešimtys ar net šimtai milijonų. Religijotyrininkai skeptiškesni – jų teigimu, net didžiausio populiarumo laikais Ošo sekėjų skaičius neviršijo 200 000.

Dabar jų pasaulyje yra keliasdešimt tūkstančių. Lietuvoje nuolatinių Ošo sekėjų skaičius viršija 100, taip pat yra dar keli šimtai žmonių, kurie simpatizuoja mokymui. Tiesa, 2001 metų Lietuvos Respublikos Statistikos departamento surašymo metu tik 12 žmonių prisipažino esantys Ošo sekėjai. Tačiau pagal gausias užsakomasias publikacijas respublikinėje spaudoje galime daryti prielaidą, kad šis skaičius – gerokai sumažintas.

Pasaulyje šiuo metu yra keli šimtai grupių, kurios seka Ošo, tačiau nepriklauso vienai centralizuotai organizacijai. Yra trys didžiausi Ošo sekėjų tinklai – „Ošo centras“ (Osho center), įsikūręs Poonoje, kuriam vadovauja 21 vyresniųjų mokinių taryba, „Osho Gautama Humaniversitetas“ (Osho Gautama Humaniversity), taip pat žinomas kaip „Multiversitetas“, įsikūręs Eegmondo aan Zee mieste Nyderlanduose ir „Laukinės žąsies draugija“ (Wild Goose Company), įsikūrusi Zūriche (Šveicarija).

Iš paminėtųjų tik „Laukinės žąsies draugija“ kritikuoja kai kuriuos Ošo mokymo aspektus. Nyderlandų tinklas pabrėžia seksualinės terapijos patirtį bei mokymą, tuo tarpu „Ošo centras“ orientuotas labiau filosofškai ir religiška. (Beje, nė viena šių organizacijų nebuvo pripažinta religine nė vienoje Vakarų Europos valstybėje, nors Ošo mokymas – eklektiškas, tai – beveik visų pagrindinių pasaulio religijų teiginių kratinys, persmelktas seksualumo sureikšminimu.)

Nuo 1992 metų Lietuvoje veikiantis Ošo meditacijos centras „Ojas“, kurį galima sieti su Ošo centru Poonoje, 2005 metais mūsų šalyje buvo įregistruotas kaip religinė bendruomenė.

Tai galima laikyti bene skandalingiausiu įvykiu religinio gyvenimo sferoje per 15 metų nuo Nepriklausomybės atkūrimo Lietuvoje 1990-aisiais. Pirmą kartą dėl registracijos į Teisingumo ministeriją „Ojas“ atstovai kreipėsi 1997 metais, tačiau tada valstybės pripažinimo jiems sulaukti nepavyko.

Valstybės saugumo departamentas (VSD) nerekomendavo įregistruoti „Ojas“ dėl meditacijos

"Beveik visi žmonės, ateinantys į mūsų centrą, yra iškrypę, užslopinę savo seksualinę energiją", - yra pripažinęs Vilniuje veikiančio Ošo meditacijos centro "Ojas" vadovas Mečislovas Vrubliauskas. News Bridgepix nuotr.

centro įstatų, kuriuose kalbama apie centro lyderio nepakeičiamumą, absoliučią vienvaldystę; abejonių tąsyk sukėlė ir reikalavimas visiems judėjimo nariams kas tris mėnesius pasitikrinti dėl AIDS (yra prielaidų, kad pats Ošo mirė nuo AIDS).

Po kiek laiko Ošo sekėjai dar kartą kreipėsi dėl registracijos, bet ir vėl nesėkmingai. 2001 metų VSD pažymoje teigiama, kad šios NRJ mokymo esmė – „dieviškos seksualinės energijos išlaisvinimas, kuris pasiekiamas per įvairias meditacijas“, joje taip pat rašoma, jog Ošo sekėjai Lietuvoje užsiima seksualinėmis orgijomis, siekia išbandyti visus seksualinius iškrypimus.

Pasak VSD pareigūnų, tam tikros religinės religinės praktikos, atliekamos pagal Ošo mokymą, pažeistų viešąją tvarką. Nustatyta, kad Ošo sukurta dinaminė meditacija netitinka mūsų valstybės įstatymų ir gali pažeisti viešąją tvarką, žmonių sveikatą bei dorovę. Šios rūšies meditacijos kursus, kurie yra mokami, „Ojas“ vadovas, pasivadinęs Prem Buda, yra rengęs ir viename sostinės vaikų darželyje.

Prieš kelerius metus Ošo sekėjai įkūrė budaholą (namelį, kuriame gyvena jų komuna) prestižiniame Vilniaus mikrorajone (vėliau pervadintą į „harmonijos rūmus“). Pasitelkę žinomus advokatus, 2003 metais Ošo sekėjai trečią kartą kreipėsi į Teisingumo ministeriją. Šiai vėl atsisakius įregistruoti NRJ, jie kreipėsi į Vilniaus apygardos administracinę teisumą, tačiau ir jame pergalės nepasiekė.

Apskundus šio teismo sprendimą, jį nagrinėjo Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, kuris 2005 metų vasario 4 dieną priėmė sprendimą, įpareigojantį Teisingumo ministeriją leisti įsiregistruoti kaip religinei bendruomenei Ošo meditacijos centrui „Ojas“. Šis teismo sprendimas – galutinis ir neskundžiamas.

Ošo sekėjai Lietuvoje aršiai pasisako prieš savo kritikus, vadina visus, kas ne su jais, nemokšomis ir blogais žmonėmis. Į pagalbą piktiems komentarams jie pasitelkia ir savo svetainę internete.

Teigiama, kad Ošo parašė apie 600 knygų (kitais duomenimis, jis neparašė nė vienos – visos išleistos Ošo knygos iššifruotos iš jo garso įrašų), iš jų lietuviškai publikuoti jau keli veikalai. „Ojas“ vadovo nuomone, meditacijos reikėtų mokyti jau pradinėje mokykloje.

Ošo teigė, kad būdamas 21 metų, „prašvito“. Dinaminę meditaciją Ošo sukūrė 1970 metais. Ji pašaliniam žmogui atrodo keistokai – jos metu medituojantieji ima garsiai šaukti, voliotis ant žemės, loti šuns balsu, tampa nevaldomi. Teigiama, kad tokiu būdu valosi visi septyni žmogaus kūnai, jos metu esą galima pajusti savo sielą, patirti katarsį, transą.

Pasak psichologų, jautresniems žmonėms Ošo sukurta meditacija gali pakenkti, nes tai – intensyvaus patyrimo praktika, kurios metu susiduriama su nekasdieniškais išgyvenimais (beje, ir užsienyje, ir Lietuvoje tokių atvejų, kai Ošo dinaminė meditacinė sukėlė psichikos sutrikimus ar net sunkias psichikos ligas, pasitaikė ne kartą).

Ošo savo kaip charizmatinio lyderio karjerą pradėjo 1960 metais, kai ėmė skaityti viešas paskaitas apie socializmą, bet po kelerių metų jų tematika pasikeitė – „dvasios mokytojas“ susidomėjo seksu, pasivadino „Vaginos meistras“.

Ypač jį sužavėjo Wilhelmo Reicho (1897-1957) idėjos apie seksualinę revoliuciją bei tantrizmo mokymas, pabrėžiantis kūno ir seksualinės veiklos kaip kelio į nušvitimą svarbą. Ošo taip pat aukštino materialinį turtą (važinėjo prabangiais automobiliais, gyveno itin turtingai), šaipėsi iš tokių religijų, kaip krikščionybė, kurios labai vertino neturtą.

NRJ ištakos – 1964 metais, kai Ošo įkūrė savo šventyklą Poonos mieste. Ėmęs konfliktuoti su Indijos dvasininkais, Ošo emigravo į JAV ir ten nusipirko didžiulę – 263 kv. km - sodybą Oregono valstijoje. Sodyboje, pavadintoje Rajneeshpuram, apsigyveno turtingi verslininkai, kurie nusprendė išlaisvinti savo seksualinę energiją ir pasinerti į orgijų pasaulį.

1979 metais daugelis Ošo sekėjų buvo gyvenimu (ypač seksualiniu) nusivylę vakariečiai. „Dvasios

mokytojo" metodai daugeliui ilgainiui pasirodė nepriimtini (Ošo tyčiodavosi iš mokinių), todėl 1980 metais vienas jaunas indas bandė nužudyti Ošo. Tačiau jis liko gyvas, o savo mokymą sugriežtino: Ošo pareiškė, kad šeimos nereikalingos, vaikai neturi žinoti, kas jų tėvai, jie priklauso visiems. Tokiu būdu buvo įteisinta grupinio sekso komuna, kurioje gyveno apie 1000 žmonių.

1984 metais Ošo pareiškė, kad AIDS sunaikins planetą, išgyvens tik jo sekėjai. Nuo to laiko visi, norintys tapti Ošo sekėjais, privalo pasitikrinti, ar neserga šia liga. 1986 metais komuna žlugo, o pats Ošo buvo išsiųsdintas iš JAV. Teigiama, kad itin susenęs 58 metų „dvasinis mokytojas“ 1990 metais mirė būtent nuo AIDS, be to, vartojo narkotikus.

Yra žinoma ir tai, kad Ošo ir jo sekėjai buvo ne kartą teisti už finansines machinacijas. Per daug žinodavę sekėjai būdavo nuodijami.

„Beveik visi žmonės, ateinantys į mūsų centrą, yra iškrypę, užslopinę savo seksualinę energiją“, - yra pripažinęs Vilniuje veikiančio Ošo meditacijos centro „Ojas“ vadovas Mečislovas Vrubliauskas.